Kolenbrander: Eten ze bamischijven in China?

Cazimir Maximillian

Kolenbrander: Eten ze bamischijven in China?

BRAVE NEW BOOKS

Eerste druk: februari 2025

Copyright © 2025 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789465201801

Profiel

Naam: Art Nan Willem Kolenbrander
Vader: Nan Willem Kolenbrander
Moeder: Gerthuida Octavia Kolenbrander
Geboren: 3 mei 1936 te Hippolytushoef, Wieringen, Noord-Holland
Lengte: 1 m 87
Getrouwd: Leen Stastra (1952 – 1954)
Trudy Pruis (1958 – 1966)
Marja Dijkstra (1974 t/m 1979)
Loopbaan:
1940 – 1945: Heilige Henricus School, Hippolytushoef
1945 – 1948: OBS De Mestschuur, Stroe. (gesloopt 1953)
1948 – 1950: LTS Gemeentelijk domein der propoganda en indoctrinatie (GDPI) Slootdorp (geschorst) (Gebouw gesloopt 1957)
1950 – 1951: Vakkenvuller Kruidenier Hippolytushoef (Ontslagen)
1951 – 1954: Boerenknecht (Ontslagen)
1956 – 1966: Schoonmaker Nederlandse Spoorwegen. (Ontslagen)
1966 – 1968: Poetsman Hoogovens (Ontslagen)
1968 – 1970: Taxichauffeur New York
1970 – 1973: Hurrah Sharks U.S. Army, Vietnam
1973: Afgekeurd (PTST)
1975 – heden: Privédetective, Amsterdam

Amsterdam 1983

Een

Gerda heeft zichzelf opgehangen...
Maar dat zat er ook aan te komen. Dat het pas na meer dan een half jaar na haar opsluiting gebeurd vind ik al heel knap.
Dat mensje was ver heen... Maar als ik de verhalen van Hubert mag geloven, los van het feit van hoe ik haar meemaakte, heb ik niet zoveel medelijden en ik denk dat ik, als ik naar het aantal bezoekers op de ceremonie kijk, dat ik er niet de enige ben die er zo over denkt.
Zeker als ik de verhalen van Hubert me nog voor de geest haal en om te bedenken dat dat mens toch haar hele leven aan het flierefluiten was, ten koste van haar kinderen.
Ja, het is stil in de zaal. Gekuch, geschuifel op de stoel en de ceremoniemeester kijkt ons een beetje zwijgzaam en afvragend aan.
'Is er nog iemand die wilt spreken voor Geertruida Mariajozef van Kachelen?'
Een zacht gegrinnik in de zaal.
Uiteindelijk, na een paar keer zuchten staat Hubert op en loopt hij naar de lessenaar.
'Mam... Ja, mam ja... Ik ben eigenlijk wel blij dat je dood bent....'
Een schok in de zaal, de ceremoniemeester krijgt bijna een hartaanval.
'Mam... Het was net alsof de rollen waren omgedraaid. Dat jij het kind was en ik jouw opvoeder. Iets wat je toch nooit toe zou laten omdat ik... ja... een homo ben...'
Weer een schok in de zaal. Ik knik Hubert slechts aanmoedigend toe.
'Vuil secreet. Je liet me wel naaien hè, door die lieve buurman van je, samen met mijn zusje voor de camera. Maar waar was

jij nou? We waren slechts knuffelpopjes voor je. Trut! Teef! Ik zal nooit vergeten hoe je tegen mij praatte toen ik degene was die mijn eigen zusje moest redden, terwijl jij godverdomme in de kroeg aan het zuipen was met die tetterende kippen van je. Door mij? Alleen maar omdat ik... omdat ik een FLIKKER ben!!??? Een POOT!!??? En daarmee een verrader???!! Een leugenaar???!!!'
Ooooh, Hubert geeft een ferme trap tegen de kist.
Gegier door de zaal, en de dode Gerda rolt over de vloer.
De ceremoniemeester kijkt met grote verschrikte ogen en een open mond.
Tijd om in actie te komen. Terwijl er om ons heen een tafereel van verontwaardiging plaats vindt, trek ik Hubert mee aan zijn arm en probeer ik zowel mij als hem zo snel mogelijk uit de ruimte te verwijderen.
Blij dat we buiten zijn. Nu is het zaak om in de Fiat 1500 te springen en om met gierende banden weg te rijden.
Misschien was achteraf gezien de verontwaardiging onder het volk daar niet zo groot...
...op die van de ceremoniemeester na dan.
Maarja, die aanbidden iedere dode... Zelfs als het een kinderverkrachter is.

Tijd om verkoeling te zoeken bij Café het Snorpunt.
Er is hier ook wel best wat veranderd.
Ashmir is naar Enschede verhuisd. Tjeurd is doodgegaan aan slokdarmkanker en ja... de drie vrouwelijke musketiers zijn er nu ook al ruim een jaar niet meer.
Je merkt wel dat de sfeer er beter op is geworden. Dat je minder stress voelt en je minder met kromme tenen zit.
Alleen nieuwe bezoekers lijken er nog niet te willen komen. Ik denk dat de kroeg qua imago niet veel goeds heeft gebracht